

Lukasz Szewczyk

Uniwersytet Ekonomiczny w Katowicach
Wydział Finansów i Ubezpieczeń
Katedra Bankowości i Rynków Finansowych
lukasz.szewczyk@ue.katowice.pl

BANKOWY FUNDUSZ GWARANCYJNY JAKO ORGAN *RESOLUTION*

Streszczenie: Przedmiotem rozważań w artykule jest prezentacja problemu przymusowej restrukturyzacji w kontekście jej realizacji w Polsce przez Bankowy Fundusz Gwarancyjny jako organ *resolution*. Wprowadzenie mechanizmu *resolution* stanowi istotną innowację w zakresie podejścia do problemu banków zagrożonych upadłością i wpisuje się w szeroką dyskusję na temat metod rozwiązywania sytuacji kryzysowych w bankach.

Słowa kluczowe: Bankowy Fundusz Gwarancyjny, przymusowa restrukturyzacja, funkcja pomocowa.

JEL Classification: G28, G21.

Wprowadzenie

Problem rozwiązywania sytuacji kryzysowych w bankach nie jest problemem nowym, aczkolwiek został wyartykułowany w czasie globalnego kryzysu finansowego. Było to przede wszystkim spowodowane wysokimi kosztami upadłości banków, które w znaczącej części były pokrywane z funduszy publicznych. Przyczyniło się to do szerokiej dyskusji na temat budowy mechanizmu, który z jednej strony w większym stopniu kosztami tymi obciąży same banki, a z drugiej – stworzy instytucjonalne i narzędziowe ramy przeprowadzania restrukturyzacji.

Choć sam mechanizm *resolution* był przed kryzysem wykorzystywany w niektórych państwach, to w Unii Europejskiej jest nowym instrumentem, a co za tym idzie, brak jest dużych doświadczeń związanych z jego stosowaniem. Podstawy prawne jego stosowania zawarto w uchwalonej w 2014 r. dyrektywie ustanawiającej ramy prowadzenia działań naprawczych w instytucjach kredyto-

wych (tzw. dyrektywa BRR). Dyrektywa ta wprowadziła konieczność tworzenia organu odpowiedzialnego za restrukturyzację w każdym kraju członkowskim UE. W Polsce został nim Bankowy Fundusz Gwarancyjny.

Celem niniejszego artykułu jest przedstawienie istoty mechanizmu *resolution* i jego podstawowych narzędzi. Szczególna uwaga zostanie poświęcona podstawom prawnym tego mechanizmu w Polsce, z uwzględnieniem modelu jego finansowania.

1. Istota mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

Efektem globalnego kryzysu finansowego była m.in. dyskusja na temat konieczności wprowadzenia rozwiązań mających na celu instytucjonalizację procesów naprawczych instytucji kredytowych oraz nadzór o charakterze makroostrożnościowym. Jak wskazują J. Pruski i J. Szambelańczyk [2014, s. 109], zarówno polityka makroostrożnościowa, jak i mikroostrożnościowa mają na celu zapewnienie stabilności finansowej z tym, że polityka makroostrożnościowa ma na celu nie tylko zapewnienie odporności na szoki, ale również zapobieganie narastaniu nierównowag i ryzyka systemowego.

Konieczność wprowadzenia mechanizmów umożliwiających restrukturyzację i uporządkowaną likwidację instytucji finansowych zauważono w okresie globalnego kryzysu finansowego. Na fakt ten zwrócono uwagę m.in. w dokumencie opracowanym przez Bank Anglii i Federalną Korporację Ubezpieczenia Depozytów [Federal Deposit Insurance Company, 2012]. Wskazano tu na konieczność budowy strategii *resolution*, z możliwością ich wykorzystania w globalnych, systemowo ważnych instytucjach finansowych, działających równocześnie w Wielkiej Brytanii i Stanach Zjednoczonych. Podkreślono również, że działania te są podejmowane zgodnie z zaleceniami Rady Stabilności Finansowej, opublikowanymi w dokumencie z 2011 r. [Financial Stability Board, 2011].

W następstwie kryzysu i dyskusji na temat konieczności tworzenia ram dla uporządkowanej likwidacji w wielu krajach wprowadzono przepisy mające na celu umożliwienie budowy tego mechanizmu (tabela 1).

Tabela 1. Wprowadzenie mechanizmu *resolution* w wybranych państwach świata

Państwo	Wejście w życie przepisów <i>resolution</i> lub ich modyfikacja (rok)
Australia	2008, 2010
Dania	2010
Francja	2013
Hiszpania	2009, 2013
Japonia	2013, 2014
Niemcy	2011, 2013
Rosja	2010, 2011
RPA	2012
USA	2010
Wielka Brytania	2009, 2012, 2014

Źródło: Kerlin [2016, s. 178].

Jak zauważa J. Kerlin [2016, s. 175], kryzys finansowy spowodował również zwrócenie uwagi na pewne niedostatki w funkcjonowaniu systemów gwarantowania depozytów. Podstawowym problemem jest tutaj niedostateczny poziom środków w instytucji gwarantującej depozyty, czego efektem jest ograniczona możliwość właściwego przeprowadzenia procesu upadłości banku, a czego skutkiem jest konieczność zaangażowania państwa i tym samym – obciążenie budżetu. Dodatkowo standardowe procedury naprawcze i upadłościowe okazały się nieefektywne.

Warto podkreślić, że w czasie kryzysu finansowego w Unii Europejskiej brak było regulacji w zakresie uporządkowanej likwidacji, a co za tym idzie, organy sieci bezpieczeństwa finansowego nie dysponowały instrumentami, które mogłyby być wykorzystane w bankach generujących ryzyko niestabilności. Najpopularniejsze metody rozwiązywania problemów w bankach przedstawiono w tabeli 2.

Tabela 2. Wybrane metody rozwiązywania problemów w bankach w czasie kryzysu finansowego

Metoda	Charakterystyka
<i>Open bank assistance</i>	<ul style="list-style-type: none"> – wsparcie finansowe dla banku (pożyczka lub zasilenie kapitałowe); – bank kontynuuje działalność; – metoda ta może zwiększać ryzyko nadużycia; – metoda ta generuje wysokie koszty
Wyplata środków gwarantowanych	<ul style="list-style-type: none"> – likwidacja banku i wypłata sum gwarantowanych deponentom przez system gwarancyjny; – żadne zobowiązania ani aktywa banku nie są przejmowane przez inną instytucję; – metoda ta pozwala na ograniczenie pokusy nadużycia ze strony banków; – metoda ta pozwala na oczyszczenie rynku z nieefektywnych banków
Nacjonalizacja	<ul style="list-style-type: none"> – czasowe przejęcie banku przez państwo; – metoda bardzo kosztowna; – stosowana tylko w wyjątkowych przypadkach; – wiąże się z koniecznością gruntownej rekonstrukcji banku, w odróżnieniu od wsparcia kapitałowego

Źródło: Szczepańska, Dobrzańska, Zdanowicz [2015, s. 28-29].

W Unii Europejskiej regulacje dotyczące przymusowej restrukturyzacji znajdują się w dwóch aktach prawnych:

- Rozporządzeniu w sprawie zasad i procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji [Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014, 2014],
- Dyrektywie BRR [Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE, 2014].

Do istotnych celów procesu restrukturyzacji według przepisów unijnych zaliczyć można [Szczepańska, Dobrzańska, Zdanowicz, 2015, s. 22-23]:

- zapewnienie ciągłości funkcji krytycznych¹;
- uniknięcie znaczących negatywnych skutków dla stabilności finansowej poprzez m.in. zapobieganie efektowi domina oraz utrzymanie dyscypliny rynkowej;
- ochronę deponentów i inwestorów;
- ochronę środków finansowych i aktywów należących do klientów.

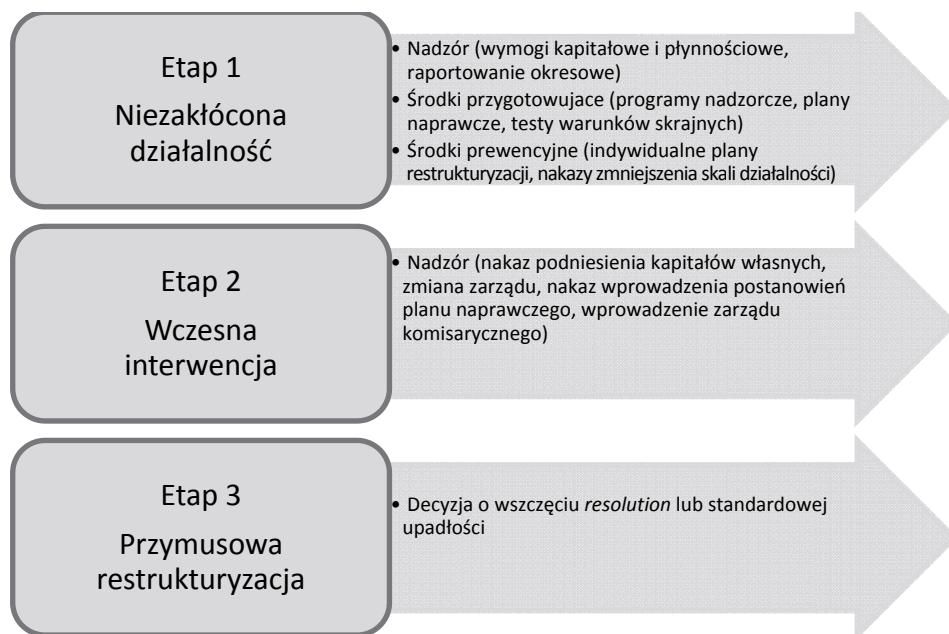
Do ogólnych zasad procesu restrukturyzacji zalicza się przede wszystkim następujące kwestie [Szczepańska, Dobrzańska, Zdanowicz, 2015, s. 24-25]:

- straty ponoszone są w pierwszej kolejności przez akcjonariuszy instytucji objętej postępowaniem;
- w drugiej kolejności straty ponoszą wierzyciele instytucji, zgodnie z kolejnością zaspokajania roszczeń;
- w instytucji objętej postępowaniem dokonuje się wymiany kadry zarządzającej;
- zarząd i kadra kierownicza wyższego stopnia zapewniają pomoc, która jest wymagana do osiągnięcia celów procedury;
- za doprowadzenie instytucji do niewypłacalności właściwe osoby ponoszą odpowiedzialność zgodnie z przepisami prawa w danym państwie członkowskim;
- wierzyciele nie ponoszą większej odpowiedzialności niż ta, którą ponieśliby w ramach zwykłego postępowania upadłościowego;
- depozyty gwarantowane są w pełni chronione.

Punktem wyjścia w procesie *resolution* jest założenie, że likwidacja banku nie powinna wywoływać zakłóceń systemowych w sektorze finansowym. Zagrożenie to powodują nie tylko banki o dużej skali działalności mierzonej wielkością aktywów, ale również te, które odgrywają ważną rolę w infrastrukturze systemu finansowego [Iwańczuk-Kaliska, 2016, s. 10].

¹ Zgodnie z zapisami Dyrektywy przez funkcje krytyczne rozumie się takie działania, usługi lub operacje, których zaprzestanie mogłoby prowadzić do zaburzeń w usługach kluczowych dla gospodarki realnej lub mogłoby zakłócić stabilność finansową ze względu na wielkość instytucji bądź grupy lub ich udział w rynku, wzajemne powiązania wewnętrzne i zewnętrzne, złożoność albo działalność transgraniczną.

Dyrektywa unijna wprowadza kilka etapów działania w ramach interwencji wobec banków. W ramach pierwszego z nich określone wymogi ostrożnościowe i działania nadzoru powinny pozwolić na uniknięcie sytuacji problemowej w banku. Jeżeli sytuacja podmiotu mimo tego będzie się nadal pogarszać, organ nadzoru powinien podejmować kolejne działania (np. nakazać bankowi zwiększenie poziomu kapitałów własnych). Jeśli działania te nie przyniosą efektów, następuje etap 3, czyli podjęcie decyzji o przeprowadzeniu przymusowej restrukturyzacji lub klasycznego postępowania upadłościowego (rys. 1) [Kerlin, 2016].

Rys. 1. Etapy działań w ramach procedur przymusowej restrukturyzacji

Źródło: Kerlin [2016, s. 193].

2. Restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja w Polsce

Projektując polskie regulacje prawne, w zakresie przymusowej restrukturyzacji wzięto pod uwagę doświadczenia międzynarodowe. Utworzona w tym celu przez Komitet Stabilności Finansowej grupa robocza skupiła się na analizie następujących problemów [Pruski, 2013, s. 32]:

- zakres podmiotowy *resolution*;
- struktura instytucjonalna w zakresie organu odpowiedzialnego za proces restrukturyzacji, w tym przede wszystkim jego uprawnień;

- uprawnienia związane z rozpoczęciem postępowania, narzędziami oraz kwestiami ochrony deponentów instytucji;
- określenie źródeł finansowania procesu;
- kwestia dotycząca *resolution* w aspekcie transgranicznym;
- kwestia związana z tworzeniem planów restrukturyzacji.

Od początku prac nad rozwiązaniami w zakresie *resolution* w Polsce uczestniczył Bankowy Fundusz Gwarancyjny. Przedstawiał on uwagi oraz swoje propozycje w różnych kwestiach, m.in.: [Bankowy Fundusz Gwarancyjny, 2015, s. 76]:

- przepisów w zakresie opłat na realizację zadań BFG jako organu *resolution*;
- skutków regulacji w zakresie wpływu przepisów prawnych na wysokość opłat wnoszonych przez podmioty na rzecz BFG.

W Polsce za kwestie związane z przymusową restrukturyzacją, na mocy Ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym [Ustawa o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, 2016], jest odpowiedzialny właśnie Bankowy Fundusz Gwarancyjny. Regulacje, które zostały przyjęte w Ustawie, wprowadziły do polskiego porządku prawnego postanowienia dyrektywy unijnej, regulującej zasady prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych [Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE, 2014].

Istnieją trzy zasadnicze metody, jakie ustawodawca dopuszcza w zakresie realizacji celów *resolution*. Zalicza się do nich [Ustawa o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, 2016, art. 67]:

- opracowanie planów przymusowej restrukturyzacji oraz grupowych planów restrukturyzacji, w tym określanie minimalnego poziomu funduszy własnych i zobowiązań podlegających umorzeniu lub konwersji;
- umorzenie lub konwersję instrumentów kapitałowych;
- prowadzenie przymusowej restrukturyzacji.

Plan restrukturyzacji powinien zawierać następujące elementy [Ustawa o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, 2016, art. 81]:

- szczegółowy opis możliwych wariantów restrukturyzacji, w tym możliwości zastosowania określonych instrumentów;
- sposób wydzielenia funkcji krytycznych i głównych linii biznesowych podmiotu;
- harmonogram realizacji istotnych założeń planu restrukturyzacji;
- opis oceny wykonalności planu;

- opis środków, które powinny być zastosowane w celu usunięcia okoliczności uniemożliwiających wykonanie planu;
- opis procedur ustalania wartości i oceny możliwości zbycia działalności w zakresie funkcji krytycznych, głównych linii biznesowych i aktywów podmiotu;
- opis zasad finansowania możliwych wariantów restrukturyzacji;
- analizę możliwości wykorzystania standardowych instrumentów Narodowego Banku Polskiego w celu wsparcia płynności podmiotu w restrukturyzacji;
- opis wariantów utrzymania dostępu do usług płatniczych i rozliczeniowych oraz możliwości przeniesienia pozycji rozliczeniowych klienta;
- analizę wpływu realizacji planu restrukturyzacji na sytuację pracowników podmiotu;
- minimalne wymogi w zakresie funduszy własnych i zobowiązań podlegających umorzeniu lub konwersji;
- opis podstawowych operacji i systemów zapewniających ciągłość funkcjonowania procesów operacyjnych podmiotu w restrukturyzacji.

Rok 2016 był poświęcony na przygotowanie BFG do pełnienia przez niego roli z zakresu przymusowej restrukturyzacji. Do zadań w tym zakresie należało przede wszystkim przygotowanie [Bankowy Fundusz Gwarancyjny, 2016, s. 25]:

- zasad realizacji postępowania przymusowej restrukturyzacji;
- zasad przeprowadzania oszacowań na potrzeby przymusowej restrukturyzacji lub dokonania umorzenia bądź konwersji instrumentów kapitałowych;
- zasad udzielania wsparcia i zabezpieczenia oraz dochodzenia zwrotu środków z tytułu udzielonego wsparcia;
- zasad administrowania podmiotem w przymusowej restrukturyzacji.

Metody stosowane przez Bankowy Fundusz Gwarancyjny w procesie *resolution* to: przejęcie przedsiębiorstwa, tworzenie instytucji pomostowej, wydzielanie praw majątkowych oraz umorzenie lub konwersja zobowiązań.

Przejęcie przedsiębiorstwa umożliwia BFG przeniesienie części lub całości działalności podmiotu do innej instytucji finansowej lub sprzedaż akcji innemu podmiotowi. Przeniesienie działalności jest realizowane w drodze sprzedaży praw majątkowych podmiotu w restrukturyzacji, za które płaci nabywca przez przejęcie zobowiązań podmiotu w restrukturyzacji [www 1].

Instrument w postaci instytucji pomostowej jest wykorzystywany, gdy istnieje konieczność zapewnienia ciągłości realizacji funkcji krytycznych przez podmiot mający problemy. W tej metodzie nabywcą zobowiązań staje się utworzony przez Bankowy Fundusz Gwarancyjny podmiot. Może to być bank lub dom maklerski. Po ustabilizowaniu się sytuacji akcje instytucji pomostowej mogą zostać zbyte inwestorowi [www 2].

Umorzenie lub konwersja zobowiązań to metoda stosowana w momencie, gdy zbycie przedsiębiorstwa lub jego części jest niemożliwe ze względu na profil lub skalę jego działalności. W tej sytuacji BFG może umorzyć część zobowiązań podmiotu lub zamienić je na akcje lub udziały w celu pokrycia strat i odbudowy funduszy własnych. Metoda ta może być jednak stosowana wyłącznie w sytuacji, w której istnieje szansa na przywrócenie stabilności finansowej w podmiocie będącym w restrukturyzacji [www 3].

Ostatnią z metod stosowanych przez BFG jest wydzielenie praw majątkowych. Polega ono na przeniesieniu wybranych praw majątkowych podmiotu w restrukturyzacji do wyspecjalizowanego podmiotu utworzonego przez BFG. Do podmiotu zajmującego się zarządzaniem aktywami mogą zostać sprzedane te prawa majątkowe, które mają obniżoną jakość bądź dla których nie da się w sposób wiarygodny określić wartości [www 4]. Zalety i wady poszczególnych metod *resolution* zostały przedstawione w tabeli 3.

Tabela 3. Zalety i wady metod stosowanych w procesie *resolution*

Instrument	Zalety	Wady
Zbycie działalności	<ul style="list-style-type: none"> – Mały stopień skomplikowania; – Niskie koszty stosowania; – Możliwość przejęcia całego przedsiębiorstwa 	<ul style="list-style-type: none"> – Potencjalnie niski popyt na przedsiębiorstwo; – Trudność w zakresie szacowania wartości aktywów i zobowiązań podmiotu
Institucja pomostowa	<ul style="list-style-type: none"> – Dłuższy czas na zbycie przedsiębiorstwa; – Możliwość prawidłowej wyceny aktywów i zobowiązań przedsiębiorstwa 	<ul style="list-style-type: none"> – Trudność w kontynuacji wykonywania działalności w instytucji pomostowej; – Wyższe koszty administracyjne prowadzenia postępowania związane z koniecznością utrzymania instytucji pomostowej
Wydzielenie aktywów	<ul style="list-style-type: none"> – Niższe koszty działania instytucji przejmującej aktywa niż instytucji pomostowej; – Możliwość oceny rentowności aktywów; – Łatwość zbywania aktywów w pakietach 	<ul style="list-style-type: none"> – Konieczność właściwej wyceny aktywów; – Konieczność zarządzania przejętymi aktywami w długim okresie
Umorzenie lub konwersja zobowiązań	<ul style="list-style-type: none"> – Wzmocnienie dyscypliny rynkowej; – Obciążenie kosztami w pierwszej kolejności właścicieli banku; – Zmniejszenie kosztów prowadzenia procesu uporządkowanej likwidacji 	<ul style="list-style-type: none"> – Duża ingerencja w prawa właścicieli; – Proces kosztowny administracyjnie; – Wzrost kosztu finansowania banku

Źródło: Kerlin [2016, s. 201].

Finansowanie działalności BFG w zakresie przymusowej restrukturyzacji odbywa się poprzez specjalnie utworzony w tym celu fundusz, który jest zasilany przez banki i spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe. W przypadku restrukturyzacji banków utworzony w tym celu fundusz został również zasilony środkami ze zlikwidowanych: funduszu stabilizacyjnego i funduszu zapasowego, będących w dyspozycji BFG. Zasilanie funduszu następuje w okresach rocznych, a płatnikami są banki, oddziały banków zagranicznych oraz firmy inwestycyjne. Do dnia 31.12.2030 r. fundusz powinien osiągnąć poziom 1,2% środków gwarantowanych w bankach, oddziałach banków zagranicznych oraz firmach inwestycyjnych. Kwota składek na dany rok jest wyznaczana przez BFG indywidualnie dla każdego podmiotu zobowiązanego do zapłaty². Wysokość składek uwzględnia podstawę³ oraz profil ryzyka podmiotu. Ustawa o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym przewiduje również możliwość wnoszenia składek nadzwyczajnych w sytuacji, gdy środki pozostające w dyspozycji funduszu będą niewystarczające na finansowanie przymusowej restrukturyzacji.

W przypadku funduszu restrukturyzacji kas zasady wnoszenia składek są bardzo podobne, jak w przypadku banków. Podstawową różnicą jest docelowy poziom funduszu, który do 31.12.2034 r. ma osiągnąć poziom 0,14% środków gwarantowanych w kasach.

Warto zauważyć, że dotychczas BFG nie przeprowadził przymusowej restrukturyzacji żadnego podmiotu. W przypadku Banku Spółdzielczego w Nadarzynie, wobec którego Komisja Nadzoru Finansowego wydała decyzję o zawieszeniu działalności⁴ [www 5], BFG nie zdecydował się na przeprowadzenie procedury uporządkowanej likwidacji. Motywował to faktem, iż bank ten nie ma znaczenia systemowego, a jego wielkość i skala działalności nie stanowiła zagrożenia dla stabilności systemu finansowego. W tym wypadku zdecydowano więc o przeprowadzeniu klasycznego postępowania upadłościowego.

² W 2017 r. łączna suma składek na fundusz przymusowej restrukturyzacji banków została określona na poziomie 1 182 mln zł.

³ Suma pasywów pomniejszona o fundusze własne oraz środki gwarantowane.

⁴ Decyzja ta została wydana 21.10.2016 r. wskutek utraty płynności przez bank. Utrata płynności była spowodowana wycofaniem przez deponentów wkładów o łącznej wartości 72,1 mln PLN w okresie 15-21.04.2016 r.

Podsumowanie

Kryzys pokazał, że istnieje konieczność budowy rozwiązań, które mają na celu rozwiązywanie problemów w bankach zagrożonych upadłością. Obecnie wprowadzane rozwiązania instytucjonalne i instrumentalne na poziomie Unii Europejskiej są próbą budowy jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, który ma stać się standardem w tym obszarze.

Należy podkreślić, że wejście w życie nowej Ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym [2016] spowodowało znaczące rozszerzenie kompetencji Funduszu, umożliwiając mu pełnienie funkcji w zakresie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, wyposażając go jednocześnie w nowe narzędzia wykorzystywane w tym procesie, tj. możliwość przejęcia przedsiębiorstwa, tworzenia instytucji pomostowej, umorzenie lub konwersję zobowiązań czy wydzielenie praw majątkowych.

Istotny jest jednak fakt, że doświadczenia europejskie w zakresie przeprowadzania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji są bardzo niewielkie, a mechanizm *resolution* budzi wiele obaw związanych m.in. ze złożonością wykorzystywanych w jego ramach procedur czy kosztami, które generuje dla banków. Należy jednak podkreślić, że jest on instrumentem nowym, które niewątpliwie będzie podlegał korektom wynikającym z przyszłych doświadczeń w tym zakresie.

Literatura

Bankowy Fundusz Gwarancyjny (2015), *Raport roczny*.

Bankowy Fundusz Gwarancyjny (2016), *Raport roczny*.

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, Dz.Urz. L 173/190.

Federal Deposit Insurance Company, (2012), *Resolving Globally Active, Systemically Important Financial Institutions*, Bank of England.

Financial Stability Board (2011), *Key Attributes of Effective Resolution Regimes for Financial Institutions*.

Iwańczuk-Kaliska A. (2016), *Zasady przymusowej restrukturyzacji banków a stabilność systemu płatniczego – analiza regulacji krajowych*, „Bezpieczny Bank”, nr 3(64), s. 9-28.

- Kerlin J. (2016), *Ewolucja roli instytucji gwarantujących depozyty w sieci bezpieczeństwa finansowego Unii Europejskiej*, Oficyna Wydawnicza Szkoły Głównej Handlowej w Warszawie, Warszawa.
- Pruski J. (2013), *Perspektywy resolution w Polsce*, „Zeszyty BRE-Bank CASE”, nr 124, *Procedura restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banku – doświadczenia światowe, rozwiązania dla UE i dla Polski*, s. 29-39.
- Pruski J., Szambelańczyk J. (2014), *Systemy gwarantowania depozytów w sieciach bezpieczeństwa finansowego na tle konsekwencji globalnego kryzysu finansowego*, „Bezpieczny Bank”, nr 4(57), s. 101-127.
- Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15.07.2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010, Dz.Urz. L 225/1.
- Szczepeńska O., Dobrzańska A., Zdanowicz B. (2015), *Resolution czyli nowe podejście do banków zagrożonych upadłością*, Departament Stabilności Finansowej Narodowego Banku Polskiego, Warszawa.
- Ustawa z dnia 10.05.2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji, Dz.U. z 2016 r., poz. 996 z późn. zm.
- [www 1] <https://www.bfg.pl/przymusowa-restrukturyzacja/przejecie-przedsiębiorstwa/> (dostęp: 12.02.2018).
- [www 2] <https://www.bfg.pl/przymusowa-restrukturyzacja/instytucja-pomostowa/> (dostęp: 12.02.2018).
- [www 3] <https://www.bfg.pl/przymusowa-restrukturyzacja/umorzenie-lub-konwersja-zobowiazan/> (dostęp: 12.02.2018).
- [www 4] <https://www.bfg.pl/przymusowa-restrukturyzacja/wydzielenie-praw-majatkowych/> (dostęp: 16.02.2018).
- [www 5] https://www.knf.gov.pl/o_nas/komunikaty?articleId=54959&p_id=18 (dostęp: 16.02.2018).

BANK GUARANTEE FUND AS A RESOLUTION AUTHORITY

Summary: The subject of discussion in the article is the problem of resolution process, in the context of its implementation in Poland, by the Bank Guarantee Fund, as a resolution authority. The introduction of the resolution mechanism is a significant innovation in the approach to the problem of banks threatened with bankruptcy and is a part of a broad discussion on the methods that can be used to help problematic banks.

Keywords: Bank Guarantee Fund, resolution, assistance activity.